

AZ

ÓRTORONY

Mint Jehova királyságának hirdetője

és megtudjátok, hogy én vagyok Jehova"
 Ezékiel 35 15

1946 Május - Junius hó. — 4. sz.

TARTALOM

A szolgálat csodálatos kincse 2

Az igazi ismeret jó illata 3

Élő emberek mint ajánlók 5

"Képes szolgák" 6

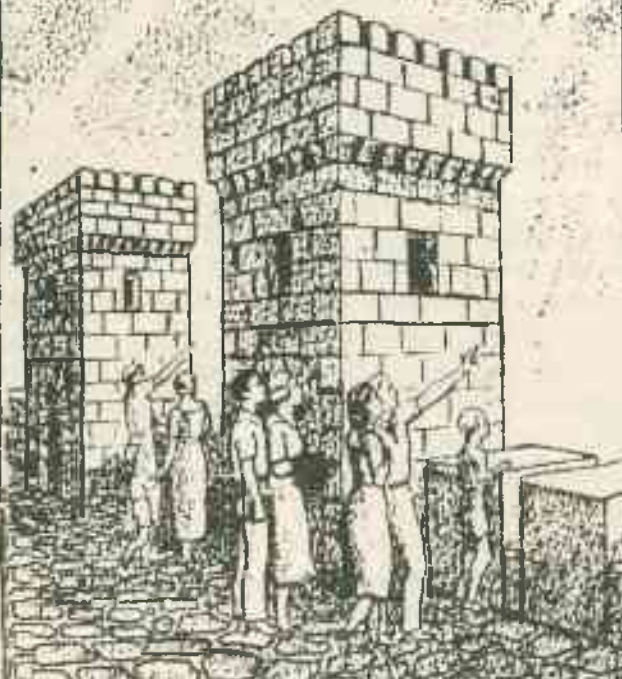
Dicsőséges szolgálat 7

Világossághordozók 8

Szokatlan kincstartók 10

Az elveszett fiú inségben 12

Feleletek a kérdésekre 16

© W.T.B. & T.S.

TI VAGYOK AZ ÉN TANUIM-IGY SZÓL JEHOVA, -HOGY ÉN ISTEN VAGYOK". Ésaia 43 32

A szolgálat csodálatos kincse

*"Ez a kincsiünk pedig cserépedényekben van, hogy az erő
rendkívülisége Istenné legyen és nem magunktól való." - II. Kor. 4:7.*

JEHOVA a valódi kincsek kiapadhatatlan forrása. Ő a legmagasabb mennyekben van s ezért a tőle származó kincsek mennyei eredetűek. (Róma 11:33, Példab. 2:4-9). Ezek állandó kincsek s gyönyörűségesebbek minden bajtszerző anyagi gazdaság kincsénél, olyan javaknál, melyeket önző emberek felhalmoznak maguknak s azoknak adják, akik őket szolgálják s tetszenek nekik. A valaha teremtmények által a földön élvezett leggyönyörűségesebb kincs a Teremtőért végzett szolgálat az ő megbízása vagy erre a szolgálatra való kirendelése alapján. Nem minden ember értékeli ezt a kincset és nem mindenki törekszik erre.

2. Az úgynevezett "kereszténység" vallásoskodói földi kincseket halmoznak fel önmaguk és szervezetük számára s ugyanakkor gazdagoknak állítják magukat Isten előtt. Hogy ne lehessen nyilvánvalóvá, miszerint a valóságban Isten előtt "nyomorultak, szánalomraméltó szegény, vak és mezítelenek", kihasználják a totális háború viszonyait a Jehova nevet egyedül viselő Úr Isten igaz szolgálói elleni féltékeny, gonosz terveik előmozdítására. (Jel. 3:17; 83. zsoltár 19). Egy a "kereszténység" egyik legnépesebb, leggazdagabb és leghatalmasabb vallásszektaja egyik hercegprimásának a jóváhagyásával ellátva nemrég megjelent kiadványban először feldicsérve ennek magas életkorát és világi tiszteletreméltóságát, azután pedig Jehova tanúiról így szól: "Semmi bizonyíték nincs arra nézve, miszerint Jehova valaha felkérte volna őket, hogy az ő tanui legyenek." Ezért mint az utolsó évszázadban keletkező "különleges vallásról" beszélnek s azután Jézus szavait idézik: "Gyümölcszeikről ismeritek meg őket."

3. Eszerint Jehova tanuit a "kereszténység" ugyanezen vallásszektaja szélhámosoknak és csalóknak bélyegzi. A vallásszervezet az összes európai totális

diktátorai vesszőparipája, a "kommunizmus" hamis vádjá által a Jehova tanui elleni ellenségeskedés, üldözés és elnyomás együttes világraszóló programját igyekszik megvalósítani. Ez eljárásukban más vallásszervezetek is segítségükre sietnek, mivel nincs bátorságuk az ellenálásra és úgy érzik, hogy a szervezett vallás ügye vele áll vagy esik. Így az összes vallásszervezetnek össze kell tartani s mint jószomszédok, támogatni tartoznak egymást.

4. E szektának a kora egészen a negyedik századbeli pogány Róma császáráig, Konstantinig nyúlik vissza. Jehova tanui elleni beszédük és eljárásuk világosan kinyilatkoztatja, hogy a hierarchiájuk nem ismeri fel, miszerint Jehova tanui igazi küldetésen nem emberektől vagy emberek által van, hanem Istentől jön. Ha tehát ez a küldetés nem is az említett vallásszektától vagy által van, az mégis érvényes és kötelező, amit semmilyen vallásrendszer sem szüntethet meg. Bár Jehova valóban sohasem kérte fel "Jehova tanuit", hogy tanui legyenek, azonban ezt megparancsolta nekik. Miért? Mivel Jehova tanui olyan férfiakból és nőkből kerülnek ki, akik a Bibliát Jehova Isten ihletett Igéjének tekintik és elhiszik az abban mondottakat. Ez az Ige nem hívja meg őket valamely vallásszektához való csatlakozásra - legyen az nagy vagy kicsi -, hanem abból meghallották Jehova meghívását, hogy teljes odaadással szenteljék neki magukat a megváltó Jézus Krisztus által, aki "az út, az igazság és az élet". Jehova ezen igaz tanui ez isteni megbízás szerint cselekedtek. Krisztus Jézus érdeme alapján teljesen a legfelségesebb Istennek szentelték magukat s így az Isten iránti engedelmisség maradandó szövetségébe léptek. Ezért minden időben az ő akaratát kötelesek cselekedni, az Úr Isten pedig megbízza őket és megparancsolja nekik akarata cselekvését.

5. Aki azt akarja, hogy Isten elfogadja felszentelődését, az nem szenteli magát vallásszervezetnek,

1. Mily értékes kincset élvezhet egy földi teremtmény és miért? honnan származik ez?
2. Mely kincseket halmoznak fel vallásoskodók s mely lealacsonyító és becsmérítő állításokat emelnek Jehova tanui ellen és miért?
3. Mit indít el ez a vallásszekta Jehova tanui ellen? kik működnek közre és miért?

4. a) Mit nem ismer fel a hierarchia Jehova tanui küldetését illetőleg a régi volta ellenére?
b) Mennyiben felel meg a valóságnak, hogy Jehova nem kérte fel "Jehova tanuit", hogy az ő tanui legyenek?
5. Mikor efogadható Istennél a felszentelődés? s miből tűnik ki, hogy Jehova tanui felvették a cölöpöt Krisztus Jézus követése végett?

hanem egyenesen Istennek, de nem valamely vallás-intézmény által, hanem a Jézus Krisztusban vetett hit által. Az így Istennek szentelt fogadalma ezután kötelező és örökké tartó, ha hú marad. Jézus földi tartózkodása idején Jehova Istennek szentelte magát. Ő mondotta: "Ime, jövök, a könyvtekercsben írva van felőlem. Akaratod teljesítése, Istenem, gyönyörűségem, a te törvényed keblem (Elberfeldi: szívem) közepette van. Igazságodat hirdetem a nagy gyülekezetben, ime nem tartottam vissza ajkamat, te tudod, óh Jehova!" (40. zsolt. 7-9, Zsidók 10:7-9). Péter apostol emlékeztet bennünket, hogy Krisztus is szenvedett érettünk, példát hagyva számunkra, hogy az ő lábnyomait kövessük. (I. Pét. 2:21) Jézus Krisztus maga megmondotta mindazok javára, akiknek fülük van a hallásra: "Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel [cölöpjét (görögül) stauros] és úgy kövessen engem." "És aki fel nem veszi [cölöpjét, stauros] és úgy nem követ engem, nem méltó hozzám." (Máté 16:24; 10:38). Jehova tanúi mint keresztények éppen ezt tették. Ha megfigyeljük a Jehova tanúi által elszenvedett gyalázkodásokat, üldözéseket és elnyomást, egészen nyilvánvalóvá lesz, hogy ők a gyalázat és szenvedés "cölöpjét" hordják, amiképpen Jézus is hordta annakidején a papok, írástudók, törvénytudók, farizeusok és más vallásoskodóktól előidézve.

6. Az Istennek szenteltek nincsenek felkérve Isten szolgálatára, de amilyen bizonyos, hogy magukat mint Jehova tanúi mindenestől feltétel nélkül a mindenható Istennek szentelték és Vezérük, a "hú és igaz tanu-bizonyosság" példáját tartoznak követni, éppoly bizonyosan parancsoló köteleességük, hogy Krisztushoz hasonlóan Jehova tanúi legyenek s ezt a köteleességet nem háríthatják el maguktól. Azon állítás, miszerint Jehova tanúi nem elég régiek ahhoz, hogy Isten Igéje jövődölései teljesedhethének rajtuk, vallásos tudatlanságot árul el. Kr. e. mintegy hétszáz évvel elhangzott Isten Igéje Ésaías próféta útján: "Ti vagytok az én tanuim - így szól Jehova, és szolgám, akit kiválasztottam." Ez azt mutatja, hogy Jehova tanúi már akkor léteztek, tehát még mielőtt Róma városát Kr. e. 753-ban megalapították. (Ésaías 43; 10, 12; 44:8). Pál apostol kijelenti, hogy az emberiség ösvényét egészen Ábelig, az első vértanuig visszamenőleg Jehova "bizonyosságai (tanúi) fellege" árnyékolta be. (Zsidók 11:1-40; 12:1,2). Továbbá Jézus Krisztus János apostolnak adott Jelenése megjövendölte, hogy a világ végén, az Isten országának Krisztus útján történő felépítése idején még mindig lesznek Jehova tanúi a földön, akik súlyos üldözés között bizonyosságot tesznek. A Jel. 12:17 mondja: "Erre a Sárkány megharagudott az asszonyra és elment hadakozni magva maradékával, amely Isten parancsait megtartja és Jézus bizonyágtételét bírja." - Elb. szj.

6. a) Miért nincsenek felkérve Jehova tanúi Isten szolgálatára?
b) Miért helytelen az az állítás, miszerint Jehova tanúi nem elég régen léteznek ahhoz, hogy jövődölések teljesedjenek be rajtuk?

7. Ez a Jelenés előre bejelenti, hogy a zsoldárok és az isteni Ige több csodálatos jövődölései a világ végén véglegesen beteljesednek. Így tehát az ihletett jövődölések most a legfelségesebb Isten igaz szolgáin, illetve az ő tanuin be kell teljesülniük. A jövődölések szerint ezekben a napokban rájuk jövődőlő üldözésekben benne foglaltatnak az Istennek végzett szolgálatuk hamis beállítása és a megbízásuk lealacsonyítása is. A vallásoskodók nem ismerik el őket Isten kirendelt szolgálóiként.

8. Beteljesült tényeket azonban a vallás sem tagadhat le, akármilyen hamisan tünteti is fel s bármennyire vitatja is. A vallás Jézus szabályát idézi: "Gyümölcssekről ismeritek meg őket." Nosza, bizonyítsák a cselekedetek, hogy ők Isten igaz, kirendelt szolgálói! Ki tudná elvitatni, hogy a vallás az egész világot tudatlanságban és hamis felfogásban hagyta az élő Istent illetőleg, "kinek egyedül Jehova a neve" s aki az Úrunk Jézus Krisztus Atyja? Jehova megvetett tanúi ellenben ezzel szöges ellentétben az egész földön hirdetik a legfelségesebb Isten nevét. Mi mást igazolnak ezek a gyümölcsök, mint hogy ők Jehova igaz tanúi? A vallás részéről jövő ellenállásra való tekintet nélkül világszerte minden nemzetnek bátran bizonyosságot tettek Jehováról és teokratikus uralmáról, amit a Mindenható segítsége nélkül sohasem tehettek volna meg. Ha munkájuk emberektől lenne, már régen elpusztult volna, de mivel nyilvánvalóan Istentől van s az ő parancsára történik, a bizonyosságtévő munka még mindig növekszik és terjeszkedik. Sőt biztosan tovább fog terjeszkedni, mielőtt Isten a tetőpontjához juttatja a maga meggyőző bizonyosságában, hatalmának az armageddoni csalásban való lenyűgöző kinyilatkozásában. Akkor örökre elnémulnak a vallás ellenvetései és gyalázkodásai s Jehova dicsőségesen igazolja tanuit. Az életadó üzenetet Jehova tanúi által elnyerő "jóakarátú emberek" mindannyian örvideni fognak felette és örökké magasztalják az ő nevét.

Az igazi ismeret jó illata

9. A "hirdetőül és apostolul ... a pogányok [nemzetek] tanítójául hitben és igazságban kirendelt" Pál régen leírta találóan Jehova tanúi állását a mi huszadik századunkban. Ő maga szintén hozzátartozott az Abellel

7. Hogyan van, hogy a jövődölések most kell beteljesedjenek rajtuk? s különösen mit foglal magába az üldözés?
8. a) Ha összehasonlítást teszünk a vallás és Jehova tanúi között, mily gyümölcs jellemzi Isten igaz tanuit?
b) Miért terjeszkedik a bizonyosságtévő munka s hogyan nyer befejezést?
9. Mit eredményezett a nép között a bizonyosságtévő munka 1918 óta? s miért érthetnek egyet e tanuk Pál II. Kor. 2:14-ben feljegyzett szavaival?

kezdődő tanuk hosszú sorához. Az a bizonyoságtévő munka, melyet ez a gyűlölt és üldözött kisebbség végzett, Kr. u. 1918 óta az emberek szétválasztásához, az igazság melletti vagy elleni állásfoglaláshoz vezetett. Ez a vallásoskodóknak mint valami romlottnak a bűze szállt az orrukba. Bár a vallásoskodók nagy hatalommal szállnak szembe a bizonyoságtévessel, az őket annyira megbotránkoztató bizonyosság mégis tovább hirdetik. Az ezt a bizonyosságot mint a jóakarátú embereknek szóló üzenetet hirdető nagy Isten tanuit örökkévaló karjain hordja s győzelemről győzelemre vezeti őket a vallás és démonizmus fellegvárjai ellen. Amennyiben ezek a győzedelmes Pált követik, amiképpen ő követte Krisztust, e buzgó apostol szavaival mondják: "De hála az Istennek, aki mindig diadalra vezet minket a Krisztusban és az ő ismeretének illatát mindenütt kiárasztja általunk;" II. Kor. 2:14.

10 Az apostol fenti szavait más fordítók még jobban visszaadják, még pedig a következőképpen: "De Istennek legyen hála, aki minket örökre bevezetett diadalban a Krisztusba s az ő ismeretének illatát mindenhol kinyilatkoztatja általunk." (Konkordánte f.) "De Istennek legyen hála, aki minket minden időben diadalmenetben körülvezet Krisztusban s az ő ismeretének illatát (van Ess: jóillatát) minden helyen kinyilatkoztatja általunk." (Elberfeldi; lásd Káldi ford. is.) E szavak egy régi szokásra látszanak utalni, egy katonai győző diadalmenetére, aki családtagjai társaságában kocsin végighajtatott a város utcáin, mialatt a nép az egész úton végig illatozó tömjént füstölt neki. Ezt összehasonlíthatjuk a jóakarátú embereknek Jézus Jeruzsálembe való diadalmas bevonulásakor tanúsított viselkedésével, midőn a néptömeg a ruháit teregette le az úton, fagalyakat hintett elé és pálmaágakat lengetett, mialatt hozsannát kiáltott Istennek és a Királynak magasztalta.

11. Jehova 1914-ben Krisztusát trónjára ültette és uralkodó királlyá koronázta. A Király az ellenségei ellenvetéseire való tekintet nélkül uralkodik közöttük, "kivonult diadalmasan és hogy győzzön" s dicsőségesen körüljár az armagedoni végső győzelemig. A lábnyomait követők, Jehova tanúi s ezek jóakarátú társai "a Bárány után mennek, akárhová megy" és látják, hogy Vezérük a vallás, illetve a démonkultusz ellen vezeti őket. (Jelenések 6:2; 14:4.) A bibliai igazságok engesztelhetetlen ellenfelei a vallásnak. Amennyiben Isten tanúi a Biblia Jehova nevére és Krisztus alatti országáról szóló igazságait széles körben hirdetik, mindenhol kiárasztják, elterjesztik és "kinyilatkoztatják" a kegyelemteljes Isten ismeretének jóillatát, akinek igazsága szabaddá tesz minket a vallástól és annak szolgaságától. Ezek az igazságban és igaz-

ságosságban való nevelők egyáltalán nem törődnek azzal, amit az ellenzék rosszatul kecskebakjai a nevelőhadjárat elítélésére mondanak. Jehova tanúi diadalmasan tovább végzik a szolgálatot s hirdetik győzedelmes Királyuk útírányát. Az Isten és Királya tanuiként végzett szolgálatuk áldozata kellemes tömjénillat Isten számára. Így azután megértjük az apostol következő szavait: "Mert Krisztus jóillata vagyunk Isten számára, mind az üdvözülendők, mind az elkárhozandók között. Ezeknek halál illata halálra, amazoknak ellenben élet illata életre. És ki alkalmas erre?" - II. Kor. 2:15, 16.

12. Az Istennel és teokratikus kormányzatával szemben jóakarattal viseltető becsületes emberek tudomásul veszik Isten ismerete illatát, amint az tanuitól kiárad, akik házról-házra bibliai irodalmat terjesztenek, az igazságkeresőknél ismételt látogatásokat eszközölnek, házi bibliatanulmányozásokat tartanak anélkül, hogy ezért a szolgálatukért valamit kérnének. A bizonyoságtévő munka az ily személyek számára az egészség és élet, az élő és életadó igazság illata. Ezek halálát adnak Jehova Istennek és Királyának s örömmel csatlakoznak a diadalmenethez, hangosan kiáltva: "Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül és a Bárányé!" (Jel. 7:9, 10.) Ezek a királyság-igazságok légkörében mozognak, ami az élet illata életre. A vallás hívei azonban csukva tartják az orrukat s megvetéssel utasítják vissza az igazságot, mivel számukra az igazság és annak hú hirdetői önmagukban oly illatot hordoznak, ami halálukhoz vezet. A csaló Sátán és démonai megromlották az emberek szaglőérzékét s ezek tovább is azt hiszik, hogy a jóerkölcshöz, az élethez és üdvösséghez szükség van a vallásra, sőt a világnak még több vallásra van szüksége.

13. "És ki alkalmas erre (Menge: az ily szolgálatra)" kérdezi az apostol. Vagy Stage szerint: "És ki alkalmas az ily megbízásra?" Az írás szerinti felelet így hangzik: Csak az igazán felszentelték, akik becsületesek és őszinték, nem keresik az önzést, sem nem törekszenek arra, hogy a vallásos világ szemében figyelemre-, tiszteletreméltónak és tetszőnek tűnjenek fel, hanem az igazságot világosan feltárják, a vallással való megalkuvás nélkül. Valláslelkészek, akik e világnál s ennek politikusaival és nagytőkészeivel jóhírnevet keresnek, nem lehetnek alkalmasak és képesek az ily önzetlen szolgálatra ennek gyalázkodásaival és szenvedéseivel s nem is azok. "Mert" - folytatja az apostol - "mi nem vagyunk olyanok, mint igen sokan, kik meghamisítják az Isten igéjét, hanem őszintén (Elberf.: hanem mint tisztaságból), hanem mintegy az Istentől, az Isten előtt, Krisztusban beszélünk." (II. Kor. 2:17; Káldi; Más újabb fordítások még világosabbá teszik az apostol szavait: "Mert mi nem vagyunk olyanok, mint sokan, akik üzletet csinálnak az Isten igéjéből, hanem őszintén, mintegy Krisztusban, az

10. Hogyan van mégjobban fordítva a II. Kor. 2:14? s mily régi szokásra látszanak vonatkoztatni e szavak?

11. Kik azok, akik Jehova diadalmas Királya útján úgyszólván tömjénillatot mutatnak be? Hogyan történik ez? s ki számára olyan ez, mint kellemes tömjénillat?

12. A bizonyoságtévés kik számára élet illata életre és kik számára halál illata halálra?

13. Tehát ki "alkalmas erre"? s az apostol szavai szerint miért?

Isten igéjéből beszélünk az Isten előtt.” (1938-as átdolg.) “Nem hamisítjuk meg Isten Igéjét, mint a legtöbb tanító, hanem őszinteségből, mint Istentől küldve, beszélünk Isten előtt Krisztusban.” - Weymouth; azonkívül lásd Menge.

14. Jehova tanui “Istentől vannak kiküldve” s ezért felismerték, hogy Ő az ő bírójuk, a munkájukat “Isten előtt” végzik. Bár elfogadnak kisebb adományokat oly emberektől, akik Isten Igéjét magyarázó értékes könyveket, füzeteket és folyóiratokat vesznek át. De ez nem Isten Igéjével való üzérkedés, sem nem annak meghamisítása. Az adományok a munkára s az azzal kapcsolatos kiadásokra vannak szánva, hogy a bibliai magyarázatokat széles körben másoknak is hirdetni lehessen. Az ókorban a kocsmárosok és borkereskedők nyereséget húztak boruk meghamisításából idegen keverék hozzáadásával, amint Ésaías 1:22-ben írva van: “Tiszta borod vízzel van keverve. “A vallás-lelkészek és nyilvános sarjadékaik nyereséget húznak Isten Igéjéből. Ezt azáltal teszik, hogy bár saját tekintélyük alá-támasztására idézik, de ugyanakkor vallásos tévelygésekkel és bibliaellenes emberi hagyományokkal keverik, hogy ezáltal kellemesebbé tegyék szerzeményeiket és oly körök előtt is elfogadhatóvá tegyék, akik a tiszta igazságot, Jehova igazságos útját nem kívánják. Ezért gyűlölik, bojkottálják, részrehajlással kezelik és elnyomják Jehova tanuit, mivel mint keresztények teljes őszinteséggel a tiszta, egyszerű bibliai igazságot hirdetik s állandóan tanulnak, hogy az összes vallásos hagyományokat kikapcsolják az egész bibliai oktatásból. Ennek megfelelően mondotta Jézus a vallásos lelkiismerettel emberei hagyományokhoz ragaszkodóknak, amely hagyományok erőtlenné tették Isten Igéjét s ellentétben voltak parancsaival: “De ti most arra törekedtek, hogy gyűöljeteek engem, oly embert, aki az igazságot beszéltem nektek, amelyet az Istentől hallottam.” - János 8:40; Máté 15:1-9.

Élő emberek mint ajánlók

15. A szolga, aki Mestere írott Igéje által ismeretet és bizonyítékot nyert arról, hogy az Isten szolgálatában áll s az Istentől elismert munkát végzi, keveset törődik azzal, amit e világ különböző elemei mondanak, tesznek, vagy róla gondolnak. Mivel a valláshierarchiától vagy a papságtól nincs diplomája, felhatalmazása vagy ajánlólevele, a szervezett vallás vitathatja, miszerint a szolga a világmindenség Legfelségesebbjének a tanu-

jaként lett megbízva vagy beiktatva. De nem szükség nyugtalankodni vagy vonakodni munkába állni s “az ország ez evangéliumát hirdetni” pontosan Pál apostolhoz hasonlóan, aki sem Pétertől, sem más valakitől nem volt kirendelve. Ha az igaz szolgát vizsgáló bizottság, törvényhozó választmány vagy bíróság elé állítják, nem szükség félnie, világosan feltárni, miszerint ő a Legfelségesebb Isten szolgája s Jehova tanuja. Nem kell búsulnia afelett, ha megtagadják tőle a nyilvános kihallgatást a tényeket illetőleg s mivel semmisnek és értéktelennek állítják a bizonytságot, amely az érvényes alapra, a Bibliára s a szolgálatra támaszkodik. “Gondoljatok azért arra, aki a bűnösök részéről ilyen nagy ellenségeskedést túrt el, hogy meg ne lankadjatok lelketekben és el ne csüggedjeteek.” (Zsid. 12:3). Az illetőnek a szolgálatban való teljesítménye s hozzá maga a Biblia szilárdan megállnak s a hirdetómunka ajánlja és igazolja, hogy az Isten szolgája. Ezen az alapon ítéli meg őt Isten.

16. Az Úr apostola annakidején hasonló helyzetben volt s amellet a következő érveket hozta fel: “Elkezdjük-e ismét ajánlgatni magunkat? Csak nincs talán nekünk is szükségünk, mint némelyeknek, hozzátok vagy töletek való ajánlólevelekre? A mi levelünk ti vagytok, beírva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember. Nyilvánvaló, hogy ti a Krisztusnak szolgálatunk által szerzett levele vagytok nem tintával, hanem az élő Isten szellemével, nem kőtáblára, hanem a szív hústábláira írva.” (II. Kor. 3:1-3). Egy másik újabb fordítás ezt mondja: “A mi leveleink ti vagytok, beírva szívünkbe, ismerve és olvasva minden embertől. Mivel nyilvánvaló, hogy a Messiás (Krisztus) levele vagytok, a mi szolgálatunk által készítve, nem tintával írva, hanem az élő Isten szellemével, nem kőtáblákra, hanem a szív hústábláira.” (Reinhardt). Ha a világi tekintélyek nem hiszik vagy ismerik el, hogy minket Isten rendelt ki a maga szolgálivá, beszéljen a bizonyágtevő működésünk, az, amit az embereknek Isten Igéje által való felépítésben elértünk. Ezt a munkát nem lehet kiírtani, mégha az emberek vonakodnának is olvasni szolgálatunk e bizonyágtevő bizonyítékát. - János 10:38.

17. Jehova Isten most jó pásztora, Krisztus Jézus által összegyűjti “más juhait” nyájába s ezek a “juhok” Isten királysága alatt örök életet nyernek a földön. Jehova a hú tanuit használja fel az ilyen “juhok” begyűjtésére, általuk a hamisítatlan Igéjét hirdettetvén. A vallásoskodók a rendeltetésre vonatkozó heves vitában csak forduljanak igazolványért és ajánlólevélért a tekintélyhierarchiához vagy más klerikális vezető testülethez. Végeredményben is ezek papírok - emberi szavak. Működésük támogatására Jehova tanui a Szentírás szavait idézik s

14. Ki kereskedik Isten Igéjével? s miért nem vonatkoztatható ez Jehova tanuira, akik átvesznek bizonyos összegeket a munkára?

15. Az igaz szolgának miért nem kell nyugtalankodnia, ha a világi emberek elvitatják, hogy Istentől van megbízva vagy nem hallgatják meg vagy elvetik a bizonyágtevését?

16. Milyen érveléssel felelt Pál apostol egy hasonlóan kihívó helyzetre az ő napjaiban? és hogyan használhatjuk mi ezt az érvelést?

17. Jehova tanui min mutatnak fel a vallásoskodókkal ellentétben mint ajánlólevelet?

azonkívül húsból és vérből való élő tanukra utalnak. A „jóakarátú emberek”, az Úr „más juhai”, akikhez eljutott Jehova nevééről és királyságáról szóló üzenet és Jehova Királya jobbjára gyűjtetnek - mindezek a mi ajánlóleveleink, oly levél, amit szívünkben és elménkben hordunk s bizalommal felmutathatunk.

18. Az olyan emberek, akik az ingyenes nevelő munkánk alapján állást foglalnak Isten világraszóló uralma mellett s nyilvánosan megvallják Isten nevét, Jehova tanuival együtt résztvéve a szolgálatában, a mi ajánló dokumentumaink s az emberek nem kerülhetik el ennek az olvasását és megértését. Természetesen a vallásoskodókat ez haragra lobbantja és iriggyé teszi, ha ezt olvassák. Ezek a „más juhok” erre való tekintet nélkül a mi levelünk Krisztus Jézustól, a Jópásztortól, aki minket felhasznál pásztori munkájában. E levél megírásánál bennünket toll- vagy emberi eszköz gyanánt használ fel. Ez a levél nem kiradírozható tintával van írva, hanem Isten bennünk lakozó szelleme vagy működő ereje által. Nem úgy történik, mint Mózesnél midőn a tíz parancs törvénye Isten ujjával két kőtáblára lett feljegyezve. A mi levelünk emberi szívek hústábláira van írva, mivel szellemi szolgálatunk változást idéz elő az Úr „más juhai” szívében és értelmében. Az Isten Igéjével való tevékenységünk benyomást hagyott hátra náluk, olvasható és észlelhető eredményeket mutatott fel nekik. Ezért ezek az eredmények teszik a mi levelünkévé őket. Ez világosabban beszél, mint valamely kézzel írott levél tőlünk vagy valamely látható szervezettől, amely bennünket kiküldhetne. - Hasonlítsd össze, Példab. 3:3; 7:3; Jer. 17:1; 31:33.

19. „Ilyen bizodalmunk pedig Krisztus által van Istennél. Nem mintha magunktól, mintegy mi magunktól volnánk alkalmasak valamit kimondani; ellenkezőleg: a mi alkalmas voltunk az Istentől van. Ő tett minket alkalmasakká arra, hogy az újszövetség szolgálói legyünk, nem betűé, hanem szellemé. Mert a betű öl, a szellemi ellenben megelevenít.” (II. Kor. 3:4-6.) Krisztus által bizodalmunk van Jehova Istenhez, hogy tevékenységünk hatással volt a „más juhokra” s még hatással lesz a „más juhok” számtalan tömegére, akik mint Jehova „kicsiny nyájának” társai még be kell gyűjtessenek. Mi nem magunk állítottuk szolgálatba magunkat, sem nem mi gondoltuk ki ezt, hanem tanulmányozzuk Isten igéjét és ennek utasításait követjük. Hisszük, hogy a „szokatlan munkájára” s a „más juhaira” vonatkozó jövődőlései rövidesen egészen beteljesednek. Így a szolgálatra való alkalmas voltuk Istentől van. „A rátermettségek (Schmoller: képességük) Istentől van.” (Konkordánte).

“Képes szolgálak”

20. A törvényszövetség vagy ószövetség, az alaptörvény, amelynek tíz parancsa kőtáblára íratott, a közvetítő Mózes által köttetett Izráel népével. Krisztus Jézus az ebben a törvényszövetségben feljegyzett összes dolgok beteljesítése végett jött, s e törvényt a fatörzsön történt halálával távolította el. Így Ő az újszövetség közvetítője lett, amely szövetség a saját vére, az ő életvére által jutott jogerőre. Az ő követői benne és vérében vetett hitük által igazulnak meg: „Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek megigazulására.” (Róma 10,4). Ezért távolított el az ószövetség papsága és lévitai szolgálata, Krisztus követői nem szolgálják ennek a szövetségnek, hanem az újszövetség képes és alkalmas szolgálói. Kiküldetésük nem a megszüntetett szövetség törvénygyűjteménye által van, hanem Isten legyőzhetetlen szelleme által vannak kiküldve és behelyezve, felhasználva és vezérelve, mert ha szellem által vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt. (Gal. 5:18,4). Isten szelleme vagy tevékeny ereje működik bennük az ő akarata vagy elhatározása végrehajtására, ha mi készen állunk, bizodalmunk van s az ő feljegyzett Igéje szerint járunk el. A régi törvényszövetség halálra ítélte az alatta álló zsidókat. Így ‘öl az írott törvénygyűjtemény’ (Weymouth). A bennük működő erő vagy az Isten szelleme megvilágosít, erősít és vezet bennünket az élethez vezető úton s így ‘ad a szellem életet’ (angol B. és Rösch) vagy “megelevenít”.

21. E szavakkal az Úr apostola nem olyasvalamit jelzett, amit emberek rendszerint mint ‘a törvény betűjét és a törvény szellemét’ jelzik. Ezáltal azt akarják mondani, hogy bár képtelenek vagyunk a törvény betűje tökéletes megtartására, a törvény szellemét ellenben feddhetetlenül megtarthatjuk. Az apostol azonban nem használja a “törvény szelleme” kifejezést. Ő az Isten szelleméről, Isten láthatatlan erejéről beszél, ami az akarata keresztülviszi. Az apostol azt mondja, hogy mi nem a régi törvényszövetség alatt élünk, hanem a törvényszövetségben régen előárnyékolta hasonmási valóságok idején. A mi ellenképes közbenjárónk Krisztus Jézus, Ő a mi Istentől rendelt ellenképes Főpapunk is. Következésképpen az apostol a II. Kor. 3:6-ban Izráelnek a régi ószövetség egykori törvénygyűjteményére utal, amelyet Krisztus eltávolított s rámutat a közötté és Jehova szelleme vagy hatékony ereje közötti különbségre, amely most helyeselt szolgálain nyugszik s ennek segítségével és vezetése alatt szolgálatra képesítetnek.

22. Hogy Izráel népe jogérvényes szövetségbe

18. Hogyan íratott ez az ajánlólevél? s miért beszél oly világosan?

19. Miért nem gondoljuk ki “mi magunktól” ezt? s kitől van az alkalmas voltunk?

20. Krisztus követői miért képesek szolgálói az új- s nem az ószövetségnek? s ez összefüggésben hogyan történik, hogy ‘a szellem életet ad’?

21. Hivatkozott az apostol olyasmire, mint a törvény szelleme? mely szellemre hivatkozott akkor? és miért?

kerüljön Jehova Istennel, Egyiptomban levágták a pászkabarányt és vérét meghintették. "Isten Báránya", Krisztus Jézus megöletett és vére be lett mutatva Istennek, hogy 'el vegye a világ bűneit'. Ebből kifolyólag lehetnek pogányok és természetes zsidók egyaránt alkalmasak, hogy az újszövetség képes szolgálói legyenek. Az ószövetség a Sinai-hegyen Arábiában lett bevezetve az izráelitáknak a közvetítőjük Mózes útján adott törvénygyűjteménnyel. Az újszövetség ellenben Kr. u. 33-ban a pászka napján Jézus vére által jutott jogérvényre s ötven nappal később, miután Jézus mint élő közvetítő feltámadt a halálból, lett bevezetve, vagy felavatva. Tehát pünkösdkor ("az ötvenedik" napon) volt bevezetve, még pedig Isten szellemének kitöltése által olyanokra, akik akkor mint Krisztus követői Istennek szentelték magukat s e felszentelődésükhöz hívek voltak. - Csel. 2. rész.

23. Azok a felkentek e szellem kitöltése által szolgálkák lettek, nem a Sinai hegyénél adothoz hasonló írott törvénygyűjtemény szolgálói, hanem Isten szelleméé. Isten akkor rájuk szálló szelleme igazolta Istentől jövő behelyezésüket vagy küldetésüket. Nem csupán képesítette őket az örömmüzenetet idegen nyelveken hirdetni, hanem megnyitotta előttük a Szenlírás értelmét és segítségükre volt, hogy Isten Igéje, kifejezett akarata szerint járjanak el. De ha nem is állottak a törvénszövetség "rendelkezősei kézírata" alatt, nem vetették el a Szentírást, hisz a törvénygyűjtemények eljövendő jó dolgok előképeit is tartalmazták, melyek szerint a jelképek körvonalai után reménykedhettek. (Kol. 2:17; Zsid. 10:1). A törvénszövetség épp az engesztelési intézkedései által bemutatta nekik, hogy halálra voltak ítélve, Isten szelleme ellenben, amelyben most az újszövetség alatt részesültek, az életre munkálkodott. Képesítette őket, hogy az élet evangéliumát szolgálják. Az újszövetség célja, hogy e világ nemzeteiből 'egy népet válasszon ki az ő neve számára'. (Csel. 15:14). Egészen helyesen volt tehát akkor az újszövetség közvetítője Jehova nevének a főtanuja. Mindazon követői, akik alárendelik magukat az általa közvetített szövetségnek, szintén Jehova tanúi tartoznak lenni.

Dicsőséges szolgálat

24. Az ószövetség törvénygyűjteményének közvetítésére vonatkozólag áll megírva: "Mikor azután Mózes a Sinai hegyről lejött, - kezében volt a bizonyosság

két táblája, mikor a hegyről lejött - nem tudta, hogy arcának bőre sugárzik, mivel Ővele szólott. Mihelyt Áron és Izráel minden fia meglátta Mózes, hogy arcának bőre sugárzik, féltek közelíteni hozzá... Miután Mózes elvégezte a velük való beszédét, leplett tett arcára. (Eredeti Luther ford.: és ha olyasmüt beszélt velük, leplett tett arcára). S mikor Mózes Jehova elé ment, hogy Ő vele szóljon, levette a leplet, amíg ki nem jött." (II. Mózes 34:29-34). Az ószövetség e hivatala vagy szolgálati tisztsége az újszövetség közvetítő hivatalát árnyékolta elő. Ha tehát már a szolgálat dicsőséges volt, mennyivel inkább túlszárnyalja ezt a dicsőségben a "szellem szolgálata"! Hisz ennek maradandó dicsősége van, s a közvetítő Jézus Krisztus követőinek része van ebben. Eszerint tehát Jehova tanuinak dicsőséges szolgálata van. Ha ezt a bennünket üldöző hitetlen vallásoskodók nem látják, azért van, mivel bár a biblia birtokukban van, nem látnak a szemükkel. Hogy a szemük előtt levő fátyol lehulljon, hittel Istenhez kell fordulniuk, hisz amikor Mózes Jehova Isten elé lépett, levette a zsidók előtt arcát eltakará leplet. Az izráeliták féltek Isten dicsőségét szemlélni közvetítőjük arcán s arra kérték, hogy leplezze le előttük. Mózes, a közvetítőjük Jehova dicsőségét tükrözte vissza annak bizonyítékául, hogy Jehovánál járt, amiképpen a foszforeszkáló anyag világít a sötétben, ha előzőleg világosságnak volt kitéve. Mózes Isten nagy prófétáját, Krisztus Jézust árnyékolta elő. Ez a nagyobb Mózes az előképhez hasonlóan nem fél közvetlenül szemlélni Jehova dicsőségét.

25. A hitetlen vallásoskodók mind a mai napig az ókori zsidókat utánozzák és vonakodnak szemlélni vagy felismerni a nagyobb Mózes, Jézus Krisztus dicsőségét. A Mesterük szellemével rendelkező igaz követői nem félnek szemlélni Jehova dicsőségének visszatükrözését, amint az a közvetítőjük, Krisztus Jézus arcáról visszaverődik rájuk. Ezért nincsenek a vallás szolgálatában és a vakságnak betudható tudatlanságában. Jehova a nagy szellem, s ahol az ő szeleme vagy hatékony ereje van, ott a szabadság. Az ő szelleme nincs kötve a vallás által, hanem a vallás menekül előle. Az ő szellemével rendelkezők nincsenek vakságban, sem a vallás szolgálatában, hanem szabadok. A szabadságuk következtében azután világosan és nyíltan beszélnek, illetve Isten dicsőségét nyíltan ismertetik. "Mivel ilyen reménységünk van, teljes nyíltsággal járunk el (Káldi: nagy nyíltsággal beszélünk)." E tekintetben nem olyanok, mint Mózes, aki elfedezte Jehova kinyilatkoztatott dicsőségét, ami az arcáról visszatükröződött. - II. Kor. 3:12, 13, 17.

26. Hol vannak a vallásoskodók, akik könnyelműen

22. Hogyan hozatott Izráel a törvénszövetségbe? mi módon és kikre vonatkozólag lett az újszövetség jogerőre emelve és bevezetve?

23. Hogyan lettek a tanítványok a szellem szolgálói s szolgálták mint olyanok? s mi a célja az újszövetségnek, amely alatt szolgálunk?

24. Hogyan lett előárnyékolva az újszövetség szolgálata dicsőséges volta? s a hitetlenek csak hogyan láthatják meg ezt a dicsőséget?

25. Ellentétben a vallásoskodókkal, mi miért nem vagyunk sötétségben ezt a dicsőséget illetőleg s hogyan hat reánk nézve Jehova szelleme?

26. Tehát nekünk mint Jehova tanuinak miért kell "világítani"? s ez a kötelezettségünk 1918 óta miért még nagyobb?

kimondják, hogy Isten a Jehova tanuit nem kérte fel a maga tanuivá" Isten ezzel ellenkezően élesen vázolva megmondja apostola által, hogy a felszenteltai és felkentei hú maradéka ma az ő tanui tartoznak lenni, az ő dicsőségét visszatükrözve, miképpen Krisztus Jézus tette a földön s még teszi a mennyben. Mint közvetítőnk elvette a fátylat, kinyilatkoztatta és ismertette előttünk Jehova Istent. (János 1:14, 17, 18.) A mi kötelességünk, sőt 1918 óta még inkább kötelességünk, hogy világítsunk. Miért? Mivel Isten 1914-ben a királyságot az ő Fiában felépítette s a Királynak 1918-ban történt templomhoz jövelekor igazolta az újszövetséget Isten igazi "hegyén", a királyságban. Felszentelt maradéka a felépített királysághoz jött, amiképpen Izráel az ókorban a Sinai hegyhez járult. (Zsid. 12:22-29). Így Isten dicsősége az eljött országa evangéliuma által van kinyilatkoztatva s ez az ország az ő nevét örök időkre igazolja. Az ő dicsősége a "Krisztus, Isten képmása evangéliumának fénye" által sugárzik; "az Isten dicsőségének ismerete felragyog a nagyobb Mózes, Jézus Krisztus arcán." Ezt a dicsőséget vissza kell tükrözzük, nem önmagunkat prédikálva, hanem ahelyett Jehova dicsőségéről és az ő fia vezetése alatt álló országa dicsőségéről beszélünk. Ha ezt tesszük, akkor az ő tanui vagyunk. II. Kor. 4:4-6.

27. Miképpen Mózes a hegy csúcsán Jehova ábrázata előtt s a nagyobb Mózes az Atyja, Jehova jobbján nem leplezte el arcát, az ő tanui a földön sem leplezik el arcukat Jehova dicsősége előtt. Nem kérik, hogy lepel legyen közöttük, hanem csodálják a közvetítőjüket, Jehova Fia és Királya, Krisztus Jézus ábrázatáról visszatükröződő dicsőséget. Ez az, ami változást idéz elő szemléltői életében, hisz ők Jehova dicsőségének fényét másokra kell tovább sugározzák.

28. Pál apostol ezt következő szavakkal írja le Jehova dicsősége összes tanui számára: "Mi azonban mindnyájan fedetlen ábrázattal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét és átváltozunk ugyanazon képmásra, dicsőségről-dicsőségre, ugyanis mint az Úrtól, aki szellem." (II. Kor. 3:18; Schlachter és rev. Zürcher B.) Mennél többet nyerünk e dicsőség világosságából, annál többet kell kisugároznunk és így mindig jobban "átváltozunk". A mi értelmünk megújodik, jóllehet semmi változás nem észlelhető e testen, ábrázaton vagy a bőr színén. Ez ugyancsak nem úgynevezett "jellem-fejlesztés". Nem, hanem az általunk terjesztett dicsőséges üzenet világossága idézi elő bennünk a különbséget. A mi életünk átváltozik, hogy hasonlónak legyen Krisztus életéhez, magunkat teljesen a kiváltságos szolgálatnak szentelve, hogy ezt a dicsőséges világosságot továbbra is másoknak kisugározzuk. Ezt az egész átváltozást a

mindenható Isten szelleme vagy cselekvően működő ereje Krisztus Jézus által idézi elő. Ez a dicsőség nem a mi dicsőségünk és nem kívánja meg, hogy magunkat pompás egyházi selyemruhákkal, arannyal és csillogó ékszerekkel díszítsük. A vallás-lelkészek, akik nem tükrözik vissza Jehova dicsőségét, ilyen vakító, díszes kiállításokhoz kénytelenek folyamodni, hogy a szemnek valamit nyújthassanak. Az igazi dicsőséget azonban Isten szelleme idézi elő és az Úrról, a Szellemről való dicsőséges bizonyosság kiküldéséből áll. - II. Kor. 3:18.

29. Mi Isten dicsőségét szemléljük, az írott Igéjét tanulmányozván. Ezt az Igét az ő szelleme világosan megérthetővé teszi s így kinyilatkoztatja az isteni dicsőséget. Az ő szervezetéről, különösen annak az ellenség által az első világháború folyamán lerombolt látható földi részéről mondja a 102. zsoltár 17,22: "Mert Jehova felépíti Siont, megjelenik az ő dicsőségében; ... hogy hirdessék Jehova nevét a Sionon és az ő dicséretét Jeruzsálemben." Ez 1918-ban kezdett beteljesedni. Ezért hangzott el a parancs 1918 óta a Sionhoz tartozó tanuihoz: "Kelj fel, világítsál! Mert eljött világosságod és Jehova dicsősége felragyogott rajtad. Mert ime, sötétség borítja a földet és homály a népeket, de rajtad felragyog Jehova és dicsősége megjelenik feletted." (És. 60:1,2; Elberfeldi). Krisztus Jézus a Sion feje vagy legfőbbje. Ő visszatükrözi Jehova dicsőségét a földi követőire, akikre vonatkozólag az újszövetséget bevezeti. Eszerint nyilvánvalóan mint Jehova nevének a népe kell szolgálnak.

Világossághordozók

30. Ha tehát Istennek a II. Kor. 4:1,2-ben számunkra feljegyzett Igéjét újszerű nyelvezetben tovább vizsgáljuk olvassuk: "Mivel tehát ez a hivatalunk (Károli: ez a szolgálatunk) van az irántunk való irgalmaság szerint, nem csüggedünk el, hanem mellőzzük a szégyenkező titkolózást (Elberf. szélj.: mindent, amüt az ember szégyel és ezért titokban tart) és nem járunk el álnoksággal, nem is hamisítjuk meg Isten Igéjét, hanem az igazság kinyilatkoztatásával (Menge: nyílt hirdetésével bizonyítjuk (Elberf.: ajánljuk) magunkat minden emberi lelkiismeretnek Isten előtt." (Schlachter). Isten irgalmasságot tenusított velünk, hogy ezt a tisztséget vagy szolgálatot határozta meg nekünk. Ez okot szolgáltat arra, hogy nyíltak legyünk és nyíltak mardjunk és ne csüggedjünk el, ha egyesek elvitatnák tőlünk az Istentől való megbízásunkat. Ha Isten kegyelmesen világossággal áldott meg bennünket az ő Igéjéből, Isten kifejezett

27. Mennyiben kell hasonlónak lenni Jehova tanuinak Mózeshez és a nagyobb Mózeshez? s miért áll be változás ezért életünkben?

28. Hogyan írja le Pál apostol a változást? s mire vonatkozik s hogyan megy végbe ez a változás?

29. Mi módon szemléljük mi Jehova dicsőségét? s mily parancs hangzott el 1918 óta Jehova tanuinak és miért?

30. Miért van okunk nem elcsüggedni azok előtt, akik elvitatják tőlünk az Istentől való megbízást? miért nincs joga egyetlen emberi tekintélynek sem azt mondani nekünk, térjünk át az elhomályosításra?

szabályával és törvényével összhangban feltétlenül kötelesek vagyunk ezt másokra is kiírástani. Azonkívül semmilyen emberi tekintélynek nincs jogában azt mondani, hogy a világosságot zárjuk le, homályosítsuk el s mások előtt teljesen oltsuk ki. - Máté 5:14-16; 10:26,27.

31. Amit az emberek szégyelnek, mint pl. a csalást, színleléssel, trükkel vagy cselszövészel eltitkolják. Nekünk nincs okunk szégyenkezni, mert a mi üzenetünk és munkánk igazságosak és igazak. Épp ezért a világosság teljes fényében kisugározhatjuk, mert ez nem vakító munka és nincs meghamisítva, hanem igazi vezető. Nem követjük a "gonosz szolga" osztályt, sem a "bűn embere" egész osztályát, akik mindannyian ravaszsággal állanak elő a nem állhatatosak becsapására, félrevezetésére és megfogására. Isten Igéjével nem járunk el cselszövészel, hisz ez azt jelentené, hogy személyes nyereségért, dicsőségért, előnyért és világi hatalom elnyeréséért, az ellenzékiességért, kritikáért, pártoskodó elbánásért s a világtól jövő üldözések elkerüléséért önzően járunk el. Akik nem félnek nyílt ábrázattal az Úr elé lépni és a most Isten kibontakozó Igéjéből elősugárzó igazság csodálatos világosságába nézni, attól sem félnek, hogy eleget tegyenek a felelősségüknek. Ezek visszatükrözik a világosság fényét. Az igazságot világosan és nyíltan feltárják a sötétségben levőknek s az igazság által mindenki jó lelkiismeretének ajánljuk magunkat. E szolgálati kötelezettségeket úgy teljesítik, mintha Isten előtt állanának, tudva, hogy a figyelmét nem kerülhetik el, ha igazságtalanul vagy cselszövészel járnak el. Embereket be lehet csapni, de a bennünket ítélő Istent nem. Az igazságot tehát Isten félelmében beszéljük s az üzenetünk igaz volta beajánl bennünket mint Isten szolgáit mindazok lelkiismeretébe, akik az ő Igéje igazsága után vágyakoznak és felismerik, ha őszintén feltárjuk nekik.

32. Jehova tanui a totális háborúra való tekintet nélkül kitarítottak megbízásuk mellett, tudván, hogy azt Istentől kapták. Nem térnek el attól, egyedül arra szorítkoznak, hogy minden népnek világosan és nyíltan feltárják az igazságot. A Jézus által használt világos és bátor nyelvezettel ismertetik az igazságot a lehető legnagyobb mértékben, házról-házra, városról-városra és országról-országra járva. Minden igyekezetünk a királyságérdekek előmozdítására irányul. Mindjobban igaznak bizonyul, hogy nem Jehova tanui a felelősek azért, ha a királyság evangéliuma valaki előtt homályos marad, hanem maga az illető viseli a felelősséget. A jó üzenet nem marad rejtve a "más juhok" előtt, akiket Jehova jó

Pásztora most kikutat s az üdvösség oldalán átment az új világba? Azonban rejtve marad az ellenkező kecskék előtt, akik elvesznek s a romlás útján vannak. Az ilyenek a démonok befolyására leplet vonnak a szemükre. Ezért mondja az apostol a II. Kor. 4:3-5-ben: "Ha mégis leplezett, a mi evangéliumunk azoknak leplezett, akik elvesznek, akikben a mostani világ istene megvakította a hitetlenek okoskodását (Weymouth: a hitetlen értelmüket), hogy ne tündököljék számukra Krisztus dicsőséges evangéliumának fénye, aki az Isten képmása. Mert mi nem magunkat prédikáljuk, hanem Krisztus Jézust, mint Urat, magunkat pedig mint szolgáitokat Jézusért". Az oly szellemileg megvakítottak nem akarnak hinni; hitetlenségükkel megnyitják elméjüket a betolakodó démonoknak. Ezek nem láthatják sem Jehova dicsőségét, sem pedig ennek a Jézus föld felé fordított ábrázatán való visszatükröződését, miáltal Jézus jelen van.

33. Mi nem önmagunkat prédikáljuk. Ezt a vallásoskodók teszik, akik önmagukat magasztalják. Krisztus helyetteseinek és helytartóinak s az apostolok utódainak állítják, sőt oly testületnek, amely fontosabb és szükségesebb a Bibliánál. Állításuk szerint ők az egyedüliek, akik az Isten Igéjét megmagyarázhatják, bűnöket megbocsáthatnak és az emberek megmentésére életbevágóan fontos más misztikus erővel rendelkeznek. Ha Isten igaz szolgálói így felfuvalkodnának, bizonyos mértékben ez volna az oka annak, hogy az Isten felállított királyságáról szóló evangélium rejtve van azok előtt, akik elvesznek. Jehova tanui azonban az egyedüliek, akik Krisztust mint Jehova most beiktatott Királyát, a mennyek országa Urát és tulajdonosát s mint e föld jogszerinti Uralkodóját hirdetik. Amennyiben a "Jehova tanui" nevet viseljük, nem önmagunkat prédikáljuk, hanem ezáltal a mi megbízásunkat s a mindenható Isten iránti felelősségünkre utalunk és kinyilvánítjuk, hogy "az ő hú és igaz tanuja", Krisztus Jézus útján járunk. E nevet viselni nagy kiváltság és tisztesség, azonban ez a név az elvakított emberek ellenségeskedését vonja ránk, Jehova ellenségeinek a céltábláivá tesz és okot szolgáltat arra, hogy az Istenre és Kormányzó Királyára hulló gyalázódásokban részesüljünk. - 69. zsoltár 10, Róma 15:1-3.

34. Meg van írva: "Jehova az Isten és Ő adott nekünk világosságot, kössétek meg ez ünnepi áldozatot kötelekkel és vezessétek az oltár szarváig." "Mert nálad van az élet forrása, a te világosságodban látunk világosságot." "Világosság árad az igaznak." (118. zsolt. 27; 36:9; 97:11; Elberfeldi szélj.). Az igazak szívében levő világosságot ezek mások előtt kell világoltassák. (Róma 10:10). Mi szeretjük a világosságot s a világossághoz jöttünk. Ezután a világosságban kell járnunk. Ez azt

31. a) Miért nem szükség szégyenkezni a dicsőség világossága kisugárzásában?

b) Mi ajánl bennünket az emberek jó lelkiismeretébe?

32. a) Mire szorítkoznak azért Jehova tanui és hogyan?

b) Kik felelősek tehát azért, hogy az evangélium egyesek előtt rejtve marad? és miért van ez?

33. Kik prédikálják önmagukat? Jehova tanui miért nem prédikálják önmagukat, habár a Jehova tanui nevet viselik?

34. Ki világosított meg bennünket s miért? ezután mi a felősségünk?

jelenti, hogy nyíltan előállunk s nem lapulunk meg félénken a sötétben, hanem kivonulunk a tevékenység harcmezéjére s a világosságot elvisszük azoknak, akik a föld sűrű sötétjében tapogatóznak. Az Ige világosságát jó és őszinte szívvel vettük fel s most másoknak kell gyümölcsöt vinni. - János 3:21; 8:12; 1. Tess. 5:5-8; Róma 13:12-14.

35. A nagyobb Mózes eljött s mint bíró a templomban van. (V. Mózes 18:15-18; Csel. 3:20-23). Ő a Sion hegyéről tükrözi vissza Jehova dicsőségét, ugyanúgy mint Mózes a Sinai hegyről való lejövetelekor. Az ő hú követői maradéka felfogja a csodálatos világosságot a feltárolt Szentírásból, amely napjainkra íratott meg s a Jehovától kirendelt magyarázó Krisztus Jézus megmagyarázza nekünk. (Jób. 33:23-38; Jel. 18:1; 10:1).

Mivel Krisztus a maradéktagokat mint Isten felszentelt és helyeselt szolgálait összegyűjti a templomban, az Istenünk dicsőségét szemlélik: "S az ő templomában mindenki ezt mondja dicsőség" (29. zsolt. 9; Elberfeldi). Ott látják Jehova szövetségkövetét, Krisztus Jézust is az ő Atyja dicsőségében, s a Fiú dicsőségéről szintén beszélniük kell, aki a királyi trónusán ül. (Mal. 3:1-3; És. 6:1-11). Az idő most a világosságra van és nem a több vallásra! Isten megparancsolta a világosság világítását, nem csak míg eléri a felkent maradékot, hanem erről vissza kell verődjen a sötétségben és a megsemmisülés veszélyében levő jóakarátú emberekre, a "más juhokra". 'Mert Isten, aki megparancsolta, hogy világosság ragyogjon elő a sötétségből, a mi szívünkbe világított, hogy az Isten dicsősége ismeretének a világossága felragyogjon a Jézus Krisztus arcán.' (II. Kor. 4:6; angol B.) Jehova tanui beható és növekvő tevékenysége tehát az Isteni parancs alapján történik, hogy a világosságát az ő dicsőségére mások előtt világoltassák.

Szokatlan kincs-tartók

36. A világosság hordozóra nézve e leírhatatlanul nagyszerű, kiváltságos szolgálatban első fontossággal bír, hogy méltónak bizonyuljanak a világossághoz, önzetlenül megőrizvén Isten előtti tisztaságukat. E csodálatosan kiváltságos szolgálatban Isten nem a szent angyalokat használja fel, akik 'vágyakoznak betekinteni' ezekbe a dolgokba. Az embernek a Jehova világmindenség feletti uralma és felsőbbbsége iránti tisztasága körül forgó vitakérdés elintézése végett ezt az áldott szolgálatot földi teremtményeknek adta. Ezt pedig azért tette, hogy a saját

hatalmát emberi gyengeségek között dicsőítse meg. "Ez a kincsünk pedig cserépedényben van, hogy az erő rendkívülisége Istené legyen és nem magunktól való." (II. Kor. 4:7). Vagy mégjobban kifejezve: "Ez a kincsünk pedig cserépedényben van, hogy az erő rendkívülisége Istené legyen és nem magunktól való." (II. Kor. 4:7). Vagy mégjobban kifejezve: "Ez a kincsünk azonban törekeny, földi [ostrakinois] korsóban van, hogy az erő kiemelkedő nagysága mint Istentől s nem tőlünk jövő legyen felismerhető." (Weymouth). Mennyire törekenyek a cserépkorsók a démonizált törni-zúzni vágyó emberek kezében! (Jer. sir. 4:2). Az ókorban a cserépedényeket drágaságtartóul használták. Az ily törekeny cserépedények vagy korsók Isten templomában is felhasználhattak az ő tiszteletére. - Jer. 32:14; II. Tim. 2:20.

37. Az apostolok idejében szegényebb keresztények, akiknek nem tellett drága pergamentre vagy papirusra, a Szentírás kedvenc szövegeit néha a házban használt cserépárakra írták. A Szentírást ismerők még a törött cserépedények darabjait is felhasználták Bibliaszövegek feljegyzésére. Napvilágra került eset, hogy a négy evangélium tekintélyes része törött korsók összefüggő részei sorozatára lett feljegyezve. Húsz ilyen cserépdarabot találtak, melyek számozott sorrendben részleteket tartalmaztak Máté, Márk, Lukács és János evangéliumából.

38. De mi "ez a kincs", amit Jehova felkent tanui törekeny cserépedényekben bírnak, amiből kitűnik, hogy gyenge teremtmények, a föld porából valók? Ez a "kincs" nem csupán a szívükben világító világosság. A kincs az ezzel a világossággal kapcsolatos szolgálat, s ezt a szolgálatot az Istentől nyert megbízás szerint kell teljesíteniük földi testükben. Ez a szellemi hivatal vagy ez a szolgálat a világosság kiárasztásából áll, amelyet Isten szívünkben világít.

39. Ez a szolgálat jó kincs s ennek következtében előhozatnak a Krisztusban őrzött bölcsesség és ismeret kincsei. (Máté 12:35; Kol. 2:3). Ez olyan szolgálat-kincs, melyet a hú maradéktagok a mennyben is meg fognak tartani. (Jel. 14:13). Az élet keresése végett Jézushoz jövő gazdag ifjú elutasította a meghívást, hogy a Jézus nyomdokaiban való szolgálat felvétele által kincseket gyűjtson a mennyben, mivel a mulandó gazdagságot meg akarta tartani, amelyet sohasem vihetett magával a halálba. (Máté 19:21, 22). Ha napjainkban élne, abban a veszélyben volna, hogy a gazdagok sorsában részesül, akik kincseket gyűjtöttek az utolsó napokra. (Jak. 5:1-5). Mennyivel másképp viselkedett Mózes, aki a királyi

35. a) Ez miért a világosság s nem a több vallás ideje?

b) Mi az oka Jehova tanui megnövekedett tevékenységének?

36. a) Hogyan kell méltónak bizonyuljanak a világosság fényhordozói? és Isten miért nem részesített angyalokat ily kiváltságban?

b) Milyenféle edényeket használ fel templomában az ő dicsőségére?

37. Miért lett az Isten üzenetét hordozó cserépedényekről szóló kép találóan felhasználva?

38. Mi "ez a kincs" a cserépedényekben?

39. a) Ez miért jó és állandó kincs?

b) Mózes mennyiben járt el egészen másképp, mint a gazdag ifjú, aki Jézushoz fordult, hogy életet nyerjen?

palotában nevelkedett s "inkább választotta az ígért népével való együttes sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig tartó gyönyörét, mivel a Krisztus gyalázatát nagyobb gazdagságnak tartotta az egyiptomiak kincseinél, mert a jutalmat nézte. - Zsid. 11:23-26.

40. Mózes és Ellenképe a mi tanulságos példaképeink, hogy szívünk az Istentől nyert megbízás és szolgálat "e kincsére" legyen irányítva; mert "ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is". (Luk. 12:33, 34). Ebben a kincsben a moly, rozsda és tolvajok nem tehetnek kárt, sem nem semmisíthetik meg, míg megőrizzük Isten iránti tisztaságunkat és hűségesen teljesítjük a drága szolgálatot, amelyre Ő kiküldött vagy kirendelt bennünket. Sohasem hagy cserben hatalma, mi sikert ad az ő igazolása érdekében.

41. Hogyan lesz nyilvánvalóvá, hogy Isten erejének túláradó vagy kimagasló nagysága Istentől és nem mitőlünk van? Következő módon: A miénkhez hasonló törékeny cserépedények, melyekben a drága szolgálati megbízásunk van, önmagukban méltatlanok erre és sohasé volnának képesek felfogni az ily tisztességet. Az ellenség részéről mindenféle nyomásnak ki vagyunk téve, el akar nyomni és "összetörni" bennünket, hogy alkalmatlanná tegyen az Istentől jövő megbízás teljesítésére. Éppezért csak a nagy Megbízónk képes megerősíteni bennünket, hogy kitarthassunk az ettől a totális világtól jövő gonosz bánásmód közepette, megtarthassuk a szolgálati megbízást és méltónak bizonyuljunk arra, hogy szolgálatában maradhassunk. A háború utáni világ megszervezésére irányuló semilyen erőszakos módszer sem lesz képes összetörni Isten e cserépedényeit egész Armageddonig, sem nem rabolhatja el ezt a kincsünket. Meg van írva: "Minket [mint törékeny cserépedényeket] mindenben (van Ess: mindenoldalról) nyomorgatnak, de el nem nyomhatnak, kétségeskedünk (Schlatter: tanáctalanná tesznek), de nem esünk kétségbe,

üldözöttek vagyunk, de nem elhagyatottak, megtiportak, de nem elveszettek. Mindig testünkben hordozzuk Jézus halálát, hogy Jézus élete is nyilvánvalóvá legyen testünkben. Mert minket, akik élünk, mindig halálra adnak Jézusért, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen a mi halandó testünkben. Ilyen módon bennünk a halál munkálkodik, bennetek pedig az élet [a királyság-evangélium általunk történő hirdetése által.] II. Kor. 4:8-12.

42. 'Halál bennünk és élet bennetek!' Mily jól leírja ez Isten 'kincsel bíró edényei' felkent maradéka viszonyát a "más juhokhoz", akiknek az életadó igazságok kiosztása most a legkedvesebb kiváltságunk, mégha ez a szolgálat testük halálát jelentené! Ezek tudják, hogy földi pályafutásukat végül mint Jézus a halálba kell befejezniük. A maradéktagoknak azonban most társaik vannak, akik részt vesznek velük a szolgálatban s mellettük állanak hivataluk gyakorlásában. Ezek a "más juhok". (A jó Pásztor útján ezek máris begyűjtettek a "kicsiny nyáj" utolsó tagjai közösségébe. Ez odaadó "jóakarátú emberek" most a maradékkal együtt részt vesznek a terhekben, a veszélyekben és a tisztaság megpróbáltatásában a szolgálatban, miként Ráháb az izráélita kémekkel kapcsolatban; mint Jáhel Izráelnek a moábiták által elnyomásuk napjaiban; mint Dávid barátja Jonathán és a relytekhelyét képező barlangban hozzá gyűlt négyszáz férfi s amiképpen az egyiptomi Ebed-melek, aki Isten prófétáját, Jeremiást kihúzta a kútból, akinek Isten ellenségei az életére törektek. Ezek a "más juhok" Jehova tanúi maradékához hasonlóan megértik, hogy a Jehova Istenért és dicsőséges Királyáért, Krisztus Jézusért való áldott szolgálat "ezen kincse" az egyedüli kincs, amely Armageddon tüzes csatáját túléli s perzseletlenül és sértetlenül fennmarad az új világban. Ezek szilárdan kitartanak ebben, Istent 'éjjel és nappal szolgálva az ő templomában'. - Jel. 7:15.

WTa 1944 május 1.

40. Mózes és Ellenképe mennyiben voltak tanulságos példaképeink? és számunkra meddig biztos a kincs?

41. a) Tehát hogyan lesz nyilvánvaló, hogy az erő kimagasló nagysága Istentől és nem önmagunktól van?

b) Hogyan vázolta ezt az apostol?

42. a) Milyen találó magyarázatot adott az apostol a maradék és a "más juhok" között most fennálló viszonyokról?

b) Ki vesz részt most a maradékkal a szolgálatban és segít neki? és miért tartanak ki szilárdan ebben a szolgálatban?

Az elveszett fiú inségben

"Aki megőrzi a törvényt, eszes fiú az, aki pedig a dobzódókkal társalkodik meggyalázza atyját." - Példab. 28:7.

(Folytatás)

24. Amennyiben Jehova Isten kegyelmesen ezt a közbeeső időt biztosította és így a "kisebb fiú" osztály az önválasztotta úton mehetett, míg feleszmél, Jehova Isten kiadta neki a részét. A maradék-osztálynak kiadta a kiváltságot, hogy a királyság ezen evangéliuma hirdetése által szolgálja Öt; a "kisebb fiú" osztálynak pedig kiadott egy időszakot, amidőn földi kiváltságait saját akarata szerint kihasználhatta, hogy még Armageddon előtt önző módon tölthesse, ha ezt választaná. Ily eljárásával nem különbözött az "e világ embereitől, kiknek részük ez életben van" és akik eltulajdonítják azokat a dolgokat, amelyeket Isten teokratikus uralma alatti felhasználásra adott. (17. zsoltár 14). A "kisebb fiú" osztály nem ismerte fel és nem értette meg a mennyei Atya - a 142. zsoltár 6. versét - "te vagy menedékem, örökségem az élők földjén". Bennük nem volt meg az ókori hú emberekhez hasonló értékelés, akik a mennyei reménység nélkül is teljes szívvel szolgálták Istent anélkül, hogy visszavonultak vagy a jelen életben megalkuvást kötöttek volna, egyszerűen az igazságosság kedvéért, mivel ez Isten előtt helyes és kedves.

25. "Néhány nap múlva a kisebb fiú, mindenét összeszedve, messze földre költözött és ott eltékozolta vagyonát (a neki kiadott javakat), mivel dorbézolva élt." (Luk. 15:13). Az alatt az idősebb testvér az atyja közelében maradt és szolgáltáta őt a mezőn, hordozva a nap terhét és forrását. Az nincs feltüntetve, hogy a kisebb fiú - még ha jámbor is lehetett - elutazása előtt az atyjátszolgáltáta vagy az előre megkapott örökséget kellőképpen értékelte volna. Ellenkezőleg, úgy látszik, nem szívesen dolgozott az atyjának. Inkább felelősségmentesen akart élni, könnyelmű volt és szerette a szórakozást, ami saját énjét kielégítette, amellet nagy tékozló vagy pazarló volt és nem értékelte kellőképpen azt, amibe atyjának az általa előre kért dolog került. Nem bizonyult atyja méltó fiának, sem nem nyilatkoztatott ki a bölcsesség iránti szeretetet, ami a szerető atya szívét megörvendezteti. (Példab. 29:3). Miután megkapta a vagyon részesét, készvolt gyorsan, "néhány nap múlva" elutazni messze földre, ahol kikerült atyja tekintete és korlátozó ellenőrzése köréből. Az atyja háza és az idősebb testvére társasága nem nyújtott elég kalandot számára, nem volt a lekötöttség helye és az élet vonzalma, amit ő kívánt. Szövetségű testvérének az

életútja igen keskeny volt számára, igen szűk, korlátozott, szabályozott és igen rendszeres. Az atyja szolgálata, a szülők jóhírnevéről való gondoskodás, atyja elismerése és szeretetteljes vezetése feletti öröm, valamint az atyja által kilátásba helyezett jó jövőbe helyezett reménység, nem bírták ott az atyja Istennek tetsző házához kötni, sem abban visszatartani.

26. A messze föld, ahova tekintélyes kiadásokkal és fáradságokkal utazott, Róma lehetett, a római birodalom, a bibliai történelem szerint hatodik világhatalom, az "északi király" fővárosa. Rómában egy ember egy világi királyságot szerezhetett magának, amint az a feljegyzésben a bizonyos előkelő emberben van ábrázolva, aki messze földre ment, hogy országot szerezzen magának és úgy térjen vissza. (Lukács 19:12). Az a tartomány ahhoz a világhoz tartozott, melynek Sátán az istene s amely törvénytelenységben vagy gonoszságban van. (II. Korinthus 4:4; I. János 5:19.) Jézus idejében az Ördög a vadállatias római birodalom által uralta a világot. Arra való tekintet nélkül, hogy a "messze föld" a valóságban hol vagy milyen távolságban lehetett, az mégis "messze" volt a kisebb fiú atyja szellemétől. A fiú "ott eltékozolta vagyonát, mivel dorbézolva élt" és nem takarékoskodott egy bizonytalan jövőre. Célja az volt, hogy minden áron a lehető legtöbb önző élvezetet kihasználjon az életből. Nem dolgozott s így kétszeres értelemben is tékozló volt. "Aki lágyan viseli magát az ő dolgában, testvére annak, aki tönkretesz (van Ess: tékozol). (Példab. 18:9). Sátán, "e világ istene" a legnagyobb tékozló vagy megrontó. Krisztus Jézus mondta "Aki velem nincs, ellenem van az s aki velem nem gyűjt, tékozol az." Aki nincs Krisztus mellett, az rokonságot nyilatkoztat ki a nagy tékozlóval. (Máté 12:30). A tékozló fiú nem állott közel az Úrhoz, tehát nem állott az ő oldalán.

27. A tékozló fiú hazája nyilván az az ország volt, amelyre Krisztus és az apostolok a prédikálásukat korlátozták, hisz így szólt: "Pogányok útjára ne térjete rá és a szamaritánusok városába ne menjete be, hanem menjete inkább Izrael házának veszendőbe tért juhaihoz." (Máté 10:5,6). Ez Isten szövetséges népének az országa volt. Az ebből a "vég idejéből" való "tékozló fiú" osztálya szintén "messze földre" utazott, még pedig eljárási módjával, mivel nem kereste az Istennek s az ő szolgálatára való felszentelődés útját. A "messze föld" szemlélteti az

24. Mit adott ki akkor Jehova Isten mind a két "fiú"-osztálynak? és miképp hiányzott az az értékelés, ami az ókori hűségeseknél volt?

25. Milyen fiúnak bizonyult már az otthonról való távozás előtt? és mikor és miért ment el otthonról?

26. Mi lehetett Jézus idejében a "messze föld", ahova a "kisebb fiú" utazott? és hogyan tékozlta el ott vagyonát?

27. a) Hol volt a tékozló hazája?

b) Mi a "messze föld", ahova a "kisebb fiú" osztály megy? s hogy mutatja meg a zsidó vámszedők viselkedése, hogy valóban nem kell sokat utazni, hogy odajusson az ember?

Istentől távol való állapotát, amelyben a világ van. Nem szükséges valóban sokat utaznunk, hogy a világban éljünk. A tékozló fiúról szóló példázatra a Jézushoz jövő vámszedők és bűnösök szolgáltattak okot, ami ellen az írástudók és farizeusok tiltakoztak. A vámszedők a római kormányzat adószedői vagy vámtisztviselői voltak és a saját zsidó népük között tevékenykedtek, amelyet Rómából elnyomtak. Ezek a világbirodalom szolgálatában állottak, amelyben Krisztus Jézus a fára szegeztetett. Visszaéltek hivatalukkal azáltal, hogy a honfitársaikat csalással és hamis vádaskodással elnyomják, hogy saját önző céljukra kövér nyereséget szerezzenek. Ez a kalmárkodás "messze" a kormányzat szolgálatában történt s ez messze eltávolozott Jehova szellemétől és szövetségétől, jöllehet a vámszedők a saját hazájukban voltak. Ezeket azért a vallásoskodók s ezek nyájai megvetették és nagy bűnösöknek tekintették.

28. A "bűnösök" fogalma alá esnek azok is, akik más bűnökben vétkeztek, mint pl. paráznák és az Istennel kötött szövetség más megrontói. (Luk. 7:37-39). Azokról a nemzetekről, amelyek Isten szövetségére nézve idegenek és kívülállók voltak, rendszerint, mint "bűnösökről" beszéltek s ha egy zsidó közösséget vállalt a nemzetekkel vagy azzal, ahogy ezek éltek, ez okot szolgáltatott őt a "bűnösök" közé számítani. (Galácia 2:15; Luk. 6:32-34, 24:7; Máté 26:46). Így az ilyen bűnösök számára nem volt szükség elhagyni a hazájukat, hogy messze eltávolodjanak Jehova Istentől, akivel szövetséges viszonyban állottak. A távolléti állapota nem is abból állott, hogy az ilyen zsidók nem voltak olyan műveltek vagy kiváltságosak, mint a farizeusok, írástudók, törvényítők és vének, hanem ezek "messze" voltak, mivel anélkül éltek, hogy a szövetség iránti kötelezettségüknek eleget tettek volna; és az előbb említett vallásoskodók nem voltak segítségükre, hogy Istenhez közeledjenek, hanem megvetették és kikerülték őket.

29. Az "elveszett fiú" osztálya nyilván azt gondolhatta, hogy az ő eljárása ártatlan, mivel tudatosan senkit sem károsított meg anyagilag vagy testileg, ha a többi világiakhoz hasonlóan a saját én kielégítése végett élt és ezt az életet a lehető legjobban kiélvezte. Ez erre való tekintet nélkül "messze földre való utazást" jelentett, mivel ehhez a világhoz alkalmazkodott; s ez a világ messze el van távolodva Istentől. Akármit is hallhatnak az igazságról; az közeleb hozhatta volna Istenhez. Aki pedig elmulasztotta követni azt az igazságot, még ha ez a lépés az Úr Isten iránti felszentelődéshez vezet és a régi világ oldalán marad, az nem szereti Istent. A királyság-igazsággal szembeni közömbösség és az a kívánság, hogy mások tetszését élvezze és a világban figyelemreméltónak tűnjön, ezek örömeiben részt vegyen, az a világgal való barátság és szellemi értelemben a paráznákkal való kapcsolattal

egyenlő, amibe a tékozló fiú került. Az apostol mondja azoknak, akik a nagy Életadótól valamit kérnek, hogy azután elpazarolják és eltékozzolják a saját önző vágyaik kielégítésére. "Kéritek,, de nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek, csak azért, hogy bűnös vágyaitokban eltékozzoljátok. Ti házasságtörő férfiak és nők, nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki tehát a világ barátja akar lenni, az az Isten ellenségévé lesz." - Jakab 4:3,4.

30. Nem kell valakinek szükségképpen kapcsolatba lépni Sátán szervezete hivatalos részével, hogy ily szellemi házasságtörést vagy "paráznaságot" elkövessen. Aki nem szereti Isten országát és nem foglal állást mellette, nem kerülheti el az e világgal való megszeplősítést, szeretnie kell azt, és annak szórakozásait. Isten megparancsolta népének: "Ne szeressétek a világot, se amik a világban vannak. Ha valaki szereti a világot, nincs meg abban az Atya iránti szeretet. Mert mindaz, ami a világban van: a test vágya, a szem kívánsága, nem az Atyától ered, hanem a világtól. És a világ bűnös vágyával együtt elmúlik, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké." - I. János 2:15-17.

31. A föld a mennyei Atyát, Jehova Istent szolgáló igazságos teremtmények örök hazája lesz; a természetes áldások pedig, amelyekkel emberi teremtményeit körülveszi, az Isten szolgálatában való felhasználásra és az ő dicsőítésére van szánva. Sátán szervezete látható része és az uralma alatt álló nép a démonoktól uralt világ szolgálatában a földi és anyagi áldásokat birtokába veszi, ami Isten gyalázatára szolgál. Kicsapongás által elvesztegetnek s esztelenül megrontanak ily dolgokat. A "kisebb fiú" osztálya, amely különösen 1918 után vonakodott megszerezni az igazságot vagy aszerint cselekedni s azzal összhangban élni, a világhoz hasonlított s vagyonát vagy javait azzal tékozlta el, hogy a világhoz hasonlóan akart élni. Elmulasztott sok és nagy alkalmakat, hogy javait és erejét a Legfelségesebb Isten, a nagy Életadó szolgálatára fordítsa s mivel nem sietett minden javaival Isten felszentelt szolgálatára, eltékozlott egy felbecsülhetetlen kiváltságot különösen 1931-ig. Milyen kiváltságot? Azt az alkalmat, hogy a mennyek országa osztályához tartozzon és a maradék újabb, fiatalabb részét alkossa, amint ezt az ókorban Ruth és Eszter szemléltette. A "nagy nyomorúság" megrövidítésére szolgáló közbeeső idő nem arra volt szánva, hogy az életet teljesen kihasználják dorbézolásokban az olyanok, akik mint Isten fiai örök életet kívánnak nyerni. Ez azért volt beiktatva kegyelmesen, hogy a királyságnak az örök élet elnyeréséhez vezető evangéliumát az összes nemzeteknek hirdetni lehessen.

28. Mikre vonatkozott a "bűnös" kifejezés? és a valóságban hogyan mentek a "messze földre"?

29. Mennyiben mondható, hogy a "kisebb fiú" osztály "messze földön" él? és a "paráznák" társaságában?

30. Miért nem szükséges közvetlen kapcsolat a Sátán szervezete hivatalos részével a szellemi házasságtörés elkövetéséhez?

31. Mire van szánva a föld természetes áldásaival és mivel követett el pazarlást vagy tékozlást az "elveszett fiú"?

32. 1918-tól 1931-ig rendkívül sok irodalom állott rendelkezésre a királyság hirdetésére és nagyon kedvező alkalom kínálkozott Armageddon túlélésére s az örök élet elnyerésére. Több mint 110 millió könyv és füzet lett hozzáférhetővé téve a népnek sok különböző nyelven, azonkívül sok száz millió ingyenes traktátus nyilvános és rádió-előadás sok rádió-állomáson - egyenként és állomásösszekapcsolások által. Az "elveszett fiú" elvesztegette az alkalmat az Isten szolgálatába belépni, amely alkalom ezen hirdetés által kínálkozott számukra. A "világ messze földjén" jó összeköttetéseket tartva fenn olyasmire adta ki pénzét, ami nem kenyér és azért fáradozott, ami nem tartotta jól. (És. 55:2). Ha ennek az osztálynak a tagjai megengedték, hogy e világnak a gondjai és a gazdagság csalárdsága elfojtsák az életüket és visszatartsák attól a munkától, amelyet Isten a kegyelem ez idejére az armageddoni csatát megelőzően meghatározott, akkor az ilyenek - felszentelt szülők gyermekei vagy olyan emberek, akik Jehova tanuival szimpatizáltak - értékes alkalmakat mulasztottak el, időt és eszközöket pazaroltak el.

33. Ha az ilyenek idejüket az elfecsérelés helyett biblia magyarázó iratok olvasására vagy gyülekezeti látogatására használták volna, hogy Istennek a királyságáról szóló üzenetét hallgassák és tanulmányozzák vagy rádió-előadásokat figyeltek volna, amelyek ez igazságos kormányzat üzenetét hirdették, mennyire gyarapodhattak volna az Isten akarata és Igéje megismerésében! Az Isten "szokatlan munkájához" - való csatlakozás milyen értékes alkalmait mulasztották el dőzsölés és dorbézolás által, mivel a szórakozást jobban szerették Istennél és a mai féktelen szórakozás nemzetiségével dőzsöltek vagy a szíveiket engedték eltompítani tobzódás, részegség vagy az élet gondjai által! (Lukács 21:34-36) E világ szellemi házasságtörői vagy paráznái közé mentek és megrészegekedtek Babilon, Sátán szervezete "borával", miáltal az összes nemzeteket őrlőgővé tette. (Jer. 51:7; Jel. 17:1-5.) Ez az út megfelelt a kívánságuk szerinti összes élvezeteknek, s ezek nekik oly életet nyújtottak, amit nem lehetett féken tartani az Isten iránti szövetség-kötelezettségekkel: de ez csak szellemi szegénységet hozott nekik. Ezt a kívánságot táplálva, megkeményítették szíveiket majdnem a keménynyakúságig, majdnem teljesen közömbösek lettek Istennek az olyanokra vonatkozó akarata iránt, akik életet nyernek az új világban.

34. Ezek hűségesen figyelmeztetve lettek az ily önző kívánságokkal szemben. "Hanem mindenki a saját kívánságától vonva és édesgetve kerül a kísértésbe. Azután

fogan a kívánság és bűnt szül; a bűn pedig, mikor teljességre jut, halál szülője lesz." (Jakab 1:14, 15). E világ istene minden embert el akar téríteni Istentől, az Életadótól, vagy a szórakozás utáni hajszával vagy pedig valami mással.

35. Meghatározott időben a tékozló fiú mindjobban kezdte érezni a következményeket: "Miután mindent elköltött, nagy éhinség támadt azon a vidéken (Elberfeldi: hatalmas éhinség támadt abban az országban) és maga is nélkülözni kezdett. Akkor elment és beszegődött ama vidék egyik polgárához, aki elküldte őt mezejére disznókat őrizni. És ő szeretett volna jóllakni azzal a moslékkal, amit a disznók ettek, de nem adott neki." - Lukács 15:14-16.

36. Az éhinség elérte azt a "távoli országot", de nem érte el az elveszett fiú atyjának az országát. Ez hatalmas éhinség volt és készületlenül érte a pazarlókat, semmi eszközzel nem rendelkeztek ellene. A korábbi barátok, akik jó társaságot nyújtottak neki abban az időben, amikor féktelenül és könnyelműen fizetett, most egyszerre hidegen fogadták és semmi hálát nem mutattak iránta azáltal, hogy valamiben segítségére lettek volna. (Példabesz. 19:4,6,7.) Ő szabad és atyjától független életet kívánt s most meg kellett aláznia magát, hogy annak a világi, pogány országnak egyik polgárához szegődjön szolgálatba. A munkát nem választhatta ki magának; mert ezt a polgár tette meg. Az elveszett fiú nyilván zsidó fiú volt, mert a zsidók közül való bűnösök indították arra Jézust, hogy elmondja ezt a példázatot.

37. Ez a pogány polgár nem volt tekintettel az elveszett fiú - legalább még meglévő - lelkiismeretére. Zsidó munkását kiküldte a nagy inség által sújtott területre, hogy ott disznókat őrizzen. Az elveszett fiúnak emlékeznie kellett, hogy az Isten Mózes útján adott törvénye szerint szövetséges népe számára a disznó tisztátalan állat volt, tehát azt sem megenniük, sem feláldozniuk nem volt szabad. (III. Mózes 11:7,8; V. Mózes 14:8.) A disznók őrzése tisztátalan, megszeplősítő foglalkozás volt; az elveszett fiú azonban el kellett hallgattassa a lelkiismeretét, ha meg akarta tartani állását, és meg akarta keresni a leg-szükségesebb életszükségletet. A megvetett disznópásztor állásért kapott csekély fizetésen szerzett táplálék nem töltötte meg vagy elégítette ki őt. "És szeretett volna jóllakni a szentjánoskenyér hüvellyel, amiből a disznók ettek és senki sem adott neki." (Konkordante ford.) Nyilvánvalóan még arra sem lett feljogosítva, hogy ebből a disznó-téplálékból ehessen, jóllehet a szentjánoskenyér hüvelye nagyon sovány koszt, rendszerint csak a disznóknak és a barmoknak az etetésére használják.

32. Melyik nagy hirdetőmunkára való tekintettel bizonyultak továbbá tékozlóknak?

33. A szellemi előmenetel és tevékenység mely alkalmait hanyagolták el azáltal? és milyen állapotba hozta ez a viselkedés?

34. Mire figyelmeztet Jakab az önző kívánságokkal szemben? és mi a célja az Ördögnek ezekkel?

35. Milyen következmények váltak mindjobban érezhetővé az elveszett fiúnál?

36. Mit jelentett számára az éhinség pénzügyileg és milyen munkát kellett végeznie?

37. Milyen tekintettel voltak az elveszett fiú lelkiismeretére és mit szeretett volna ő enni szívesen?

38. Mit szemléltetett az az éhinség? Ki küldötte azt és miért?

38. Az ott szemléltetett éhinség 1918 után szakadt erre a világra, különösen annak látható fő részére, a "kereszténységre". Amellett nem szószterinti kenyér és víz utáni éhségről van szó, hanem az Isten Igéje hallgatása utáni éhségről. "Imé napok jönnek - ez Jehova Isten mondása - és éhséget s nem víz után való szomjúságot, hanem Jehova beszédének a hallgatása után. És támolyogni fognak tengertől tengerig, északtól keletig. Futkosnak, hogy keressék Jehova beszédét, de nem találják meg." (Ámos 8:11,12). Jehova Isten ezt az éhséget a "kereszténység" hűtlensége miatt küldte. Magát az Isten szószólójának vallja és a vallásos lelkesek magukat az egyedülieknek állítják, akik képesek és illetékesek a népek Isten Igéjét és erőtlenné teszik azt a világi bölcsesség, emberek hagyományai és a hamisan úgynevezett tudomány által, amit a híveiknek tanítanak. Nekik mondja Isten: "Hogyan mondhatjátok: Bölcssek vagyunk és Jehova törvénye nálunk van? Bizonyára, de az írástudók hazug tolla, hazugságra munkál. Megszégyenülnek a bölcsök, megrémülnek; ők maguk fogták meg magukat (Elberfeldi: megdöbbennek és elfogatnak!) Ime, mevetették Jehova beszédét; micsoda bölcsességük van hát nekik?" - Jeremiás 8:8,9.

39. A maradék oldalán az Isten országának a prédikálása helyett a papság - miután az első világháború 1918-ban véget ért, - felvette a politikusok, nagytőkések és vallásvezérek jelszavát és háború utáni tervét, mint például a Népszövetség, a szesztilalom, a katolikus akció, a fasizmus, nácizmus stb. Mivel így elvetették Jehova Igéjét, megvonta tőlük Isten az ő Igéje és a mostani üzenete megértését. Isten az ő hű maradéka tagjait tette meg a maga szószólóinak és a királysága hírnökeinek, amely királyságot 1914-ben felállított. Így tehát a kereszténység politikai, kereskedelmi és pénzügyi prófétáinak többé nincs ma üzenetük Istentől. A nép nagy éhinség alatt szenved, mivel "az Úr Igéjét" az ilyen világu emberektől akarták hallani és amellett az egyik megtévesztő jövődőléstől a másikhoz vezetik és az egyik csalódó tapasztalat után a másik éri. Jóllehet most "több vallást" adnak neki, szellemileg mégis majdnem éhenhal és szenved az éhségkoszt mellett. Ezt Sátánnak és a démonainak köszönheti, akik 1914 és 1918 között a mennyből a földre lettek vetve. Nagy haragjában Sátán nagy szenvedést zúdított a földre és a tengerre. - Jelenések 12:12.

40. Mivel az "elveszett fiú" osztályának tagjai mindent arra használtak, hogy világi dolgok által szabadulást szerezzenek s amellett a sok alkalmat elmulasztották az Úr szolgálatában s az ő szerető elhatározásaiban való kioktatásban, szellemi szegénységbe kerültek. Ugyancsak utolérte őket a "kereszténységben" uralkodó nagy szűkölködés is. Egyelőre még mindig nem

térnek vissza és nem figyelnek Jehova Tanuira, hanem az úgynevezett "kereszténység" hamis prófétáiban, ezek háború utánra tette hangzatos ígéreteikben, a terveikben és a békéért, jólétért és biztonságért való szervezetükben bíznak. A tervük az volt, hogy "a világ számára biztosítják a demokráciát" és az első világháborúból olyan háborút csináljanak, amely "az összes háborúknak egyszer s mindenkorra véget vet." Ilyen módon szegődött el "az elveszett fiú" Babilon, a világ "egyik polgárához".

41. Ez a "polgár" egy gazdag disznótulajdonos és a munka egyik kizsákmányolója. Ez teljesen lelkiismeretlen, illetve nincs érzéke a lelkiismeret iránt, amely összefügg az Isten Igéjével. Őt egyedül a nemzetek régi igazságtalan világa érdekli, amely messze eltávolodott Istentől és egyáltalán semmi része sincs az Istentől ígért új világban. A "polgár"-munkaadó tehát a világ uralkodó tényezőit jelképezi: a mennyből kivetett Sátán és démonai pedig igyekeznek ezeket totálisá tenni. Így lett megalakítva 1919-ben az olaszországi Milánóban a fasizmus és ott lett megtartva az első gyűlés is. Azután Németországban létrejött a nemzetiszocializmus és ennek a későbbi diktátora hamar vezetőegyenisége lett. Hogy azután a bolsevizmus oroszországot hatalmába kerítse, az nyilvánvalóan csak rémképül szolgál; 1923-ban pedig megalakították a Szocialista Szovjet-köztársaságok Unióját. A totális Pápa Rómában eredményesen dörgölődik a fasizmushoz és nácizmushoz és kiterjeszti a diplomáciai kapcsolatokat más országokra is. Politikai uralkodók, akik figyelmen kívül hagyják a Jehova tanui által ismertetett Isten Igéjét, engednek a Vatikán hangzatos szavainak, miáltal az igazi demokrácia és a szabadság veszélyeztetve van.

42. Mialatt a "kereszténységben" az Isten igaz igéje hallgatása utáni nagy éhinség uralkodik, az "elveszett fiú" osztály együtt csinálja az uralkodó osztály programját, résztvesz szervezetében, odamegy és dolgozik az ő számukra és a régi világukért. A mindennapi életük ettől a rájuk kényszerített munkától függ. A tisztátalan munkájuk miatti lelkiismeretfurdalásokat figyelmen kívül kell hagyniok. Ez az osztály nem szolgálja a nagy életadó Jehova Istent, hanem egy önző, tisztátalan világi osztályt legeltet, még pedig, szentjánoskenyér hüvellyel, amit a világ uralkodó "polgár"-osztálya a "disznók" osztálya számára ad. Ezen a világon senki sem nyújt az "elveszett fiú" osztályának valamilyen szívet és lelket kielégítő szellemi eledelt. Ez az osztály nagy ínségben van! Nincs semmi kiút ez osztály számára, nincs semmi eszköz megszabadítására? Ennek a cikknek a folytatása a tényeknek megfelelő választ ad, amelyek a példázatot beteljesítik.

(WTa. 1943. november 1)

39. Mi módon "küldötte" Isten az "éhinséget"? és milyen tapasztalatokban részesült amellett a nép?

40. Miért és mi módon szegődött be a "kisebb fiú" osztály az ország polgárához?

41. Kit szemléltet a "polgár" és hogyan gyarapodott a hatalma?

42. Mit tett az "elveszett fiú" osztály az éhinség nyomása alatt és miért volt ez az osztály nagy szükségben?

Feletek a kérdésekre

Örök gyöttelelem:

Máté 13:41-42-ig írva van, hogy az "angyalok összegyűjtik azokat, akik gonoszságot cselekszenek és vetik őket a tüzes kemencébe: ott leszen sírás és fogcsikorgatás." Máté 25:46-ban mondja a kecskékről, hogy az "örök tűzre" mennek. (A "kín vagy gyöttelelem" egy téves bibliai fordításból származik; az eredeti görögben a "kolassin" szó "az életből való kivágást" jelent). A jelenések 20:10-ben szintén írva van a Sátánról, a hamis prófétáról és a fenevadról, hogy ezek együtt a "kénköves tüzes tóba vettetnek, ahol kínoztatnak éjjel és nappal." - Vajjon ezen bibliai idézetek által nem igazolódik-e az örök kínszenvedés tana?

Felelet:

Nem! Az ezekben az írásversekben említett tűz csupán jelképes jelentőséggel bír. Itt nincsen szó egy betűszerinti fenevadról, amely éjjel és nappal örökre gyötörtessen az ördöggel egyben a köves tüzes tóban. A megfelelő magyarázat alig csak néhány idézettel tovább megtalálható, olvassuk: "A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tava. Ez a második halál a tűznek tava." (Jelenések 20:14).

Malakiás 4. részben olvassuk, hogy az Isten határozata szerint fog jönni egy nap, mely "lángoló lesz, mint a sütőkemence és olyan lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtuk sem gyökeret sem ágat." (Malakiás 4:1). Hozzuk ezzel összefüggésben Sofoniás 3-ik fejezet 8 és 9 versét, ahol mondja: "Azért várjatok reám, azt mondja az Úr, míg prédára kelek; mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájuk busulásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedezésem tüzeiben emésztetik meg az egész föld. Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind

segítségül hívják az Úr nevét, hogy egy akarattal szolgálják Őt." Először tehát azt mondja, hogy elégeti őket és azután mégis tisztává teszi ajkukat. Tehát mégsem égeti el őket természetes tűzzel. Ebből is látszik, hogy a tűz, csak jelkép, még pedig az örök megsemmisülés képe. Az ördög, "a fenevad" (az elnyomó uralkodó hatalmak), "hamis próféta" (a félrevezető vallásrendszerek) a kénköves tüzes tóba vettetnek, azaz örökre megsemmisíttetnek a második halálban.

Az élet fájáról:

Jelenések 22:1-2-ig írva van az élet fájáról a paradicsom-kert közepette (az új paradicsomban), mely minden hónapban gyümölcsözik és levelei a pogányok (népek) egészségére szolgálnak. Fognak-e akkor létezni még betegségek?

Felet:

Jézus Krisztus a nagy "élet fája", akit Jehova plántált az emberiség életfentartására. Az Ő hűséges követői Ézsaiás 61:3-ban szintén az "igazság fáinak, az Úr plántáinak az Ő dicsőségére" vannak nevezve. Ezek hozzák a gyümölcsöt, mégpedig a királyság gyümölcsét azaz a Teokrácia örömuzenetét. A fa levelei mintegy azt mondják: (a nemzetek uralma immár letelt) a nagy tavasz közeledik. A föld a nagy tavaszának eme igaz hirnökei szimbolikus értelemben gyógyító hatást gyakorolnak a betegekre. A népek gyógyítása a Zsoltár 147:3 szerint értendő, amint mondja: "Meggyógyítja a megtört szívűeket és bekötözi sebeiket." Péter apostol a következő szavakkal beszélt erről: "Az Ő sebeivel gyógyultunk meg." (I. Péter 2:1).

Az armageddoni csata után a fájdalom, betegség és halál Krisztus ezeréves uralma folyamán eltávolíttatik. "És Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak." Jelenések 21:4; Ézsaiás 25:7,8.)